

[Wilhelm.]

udbyttekrav, respekterer kapitalens frie strejkeret og forholder sig passiv til spekulationslukninger og til kapitalflugt.

Vi har tillid til en fortsat og en øget politisk aktivitet blandt lønarbejderne, og ved en sådan aktivitet er der større mulighed for at påvirke en socialdemokratisk end en borgerlig regering af den simple grund, at socialdemokratiet har sin vælgermæssige basis blandt lønarbejderne og derfor er tvunget til i højere grad at tage hensyn til lønarbejdernes reaktioner. Men den har jo ikke et flertal, siger man, den skal jo have et eller flere borgerlige partier med, og derfor må udspillet blive borgerligt. Det er lige så overfladisk politisk, som det er korrekt matematisk. Kapitalen har ikke respekteret nogen valgprogrammer eller nogen mandatfordelinger. Intet parti gik i 1973 til valg på at skabe en arbejdsløshed på 13 pct., men vi fik den, og vi fik den som et resultat af enevældige og udenomsparlamentariske beslutninger truffet af privatkapitalen. Hvis lønarbejderne benytter deres styrke — og den ligger på arbejdspladserne, i produktionen — kan de skabe en situation, hvor det bliver klart både for socialdemokratiet og for borgerlige partier, at de må give indrømmelser. Blot må man stadig væk gøre sig klart, at det afgørende er aktiviteten på arbejdspladserne. Det er ikke af ond vilje, at socialdemokratiske såvel som borgerlige krisepå planer sigter på at imødekomme kapitalens krav og vælte krisens byrde over på lønarbejderne. Det er kapitalismens økonomiske love, det er kravet om kapitalvækst, og det er truslen om kapitalflugt, der ligger bag. Derfor må kampen mod spekulationslukninger og kapitalflugt føres direkte på stedet af lønarbejderne selv, som de seneste uger har givet et godt eksempel på.

For at der ikke senere skulle opstå misforståelser, har VS til stadighed under regeringsforhandlingerne understreget, at vi ikke ville optræde som sikkerhedsnet for nogen regering, heller ikke for en socialdemokratisk mindretalsregering, men at vi ville tage stilling fra sag til sag.

I den forbindelse vil jeg gerne oplyse her, at efter at forhandlingsinitiativet i den sidste runde var overdraget til socialdemokratiet, bl. a. som resultat af VS' holdning, selv om den ikke var udslagsgivende, er vi ikke

på nogen måde blevet kontaktet af socialdemokratiet endsige inddraget i nogen drøftelse eller i nogen forhandling. Dette beklager vi ikke, tværtimod, men vi tager det som et udtryk for, at socialdemokratiet fuldt ud har forstået og accepteret vores holdning, nemlig at VS ikke vil være et sikkerhedsnet, men tage stilling fra sag til sag. Det har socialdemokratiet ikke ønsket at bygge regeringens eksistens på, og det kan vi forstå, og det kan vi acceptere. Men det må samtidig betyde, at hermed er det udelukket, at socialdemokratiet på et senere tidspunkt foregiver at tro, at man mere eller mindre automatisk kan regne VS med som støtte for regeringen i en snæver vending.

Om regeringens redegørelse og øvrige udspil er det i dag umuligt at give nogen detaljeret bedømmelse, eftersom vi praktisk taget ikke kender de konkrete udspil. Det vil virke lige så urimeligt at prøve her at præcisere VS' detaljerede holdning til de udspil, der kan komme på tale. Lad os tage det, efterhånden som de dukker op. Men jeg vil godt sige, at efter det, vi hidtil har hørt, tyder det ikke for godt. Vi anerkender naturligvis, at socialdemokratiet modsætter sig de mest asociale af den tidligere regerings spareforslag, men bortset herfra er det mere ligheden end forskellen, der springer i øjnene. Dog bekræfter redegørelsen fra i går statsministerens tidligere udtalelse om, at socialdemokratiet er det mest erhvervsvenlige parti herhjemme.

Grundelementerne i regeringens oplæg er de samme som i venstre-regeringens. For det første: de private virksomheders omkostninger skal holdes nede, og for det andet: men samtidig skal købekraften holdes rimeligt oppe, så man sikrer et hjemmemarked for de private virksomheder. Det første skal ske ved, at lønarbejderne ikke får fuld andel i produktivitetsstigningen, lønftalerne skal, som det hedder i redegørelsen, holdes inden for rammerne, som fremmer dansk erhvervs konkurrenceevne, og dernæst skal det ske ved mangehånde tilskud, større afskrivningsfiduser, mere egnsudviklingsstøtte, statslig bistandsfond, eksportkreditkurssikring m. v. Det andet, opretholdelsen af købekraften for at spænde hjemmemarkedssikkerhedsnettet ud under det private erhverv, opnår man stadig væk ved skattelettelserne, og det opnår man ved at acceptere et meget